

gen Mulighed i den nuværende Situation eller i de vedkommende Magters hele Stilling.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing gaar saa videre, og idet han taler om Garantier, fremkommer der atter den samme Uklarhed i hans Stilling. Han er enig i, at en traktatmæssig Ordning med Tyskland om dette Forhold er uheldig. Han bygger i saa Henseende ogsaa paa alle vore Erfaringer her i Landet og paa den Politik, som siden 1867 og siden Pragfredens § 5 er kommet frem. Han afviser enhver Tanke om saadanne gensidige Traktater med Ret til gensidig Indblanding. Men han taler saa alligevel om traktatmæssige Garantier. Han taler om, at de allierede maaske kunde paalægge de Tyske traktatmæssige Forpligtelser. Hvorefter? Efter Fredstraktaten? Skulde vi kræve udenfor Fredstraktaten, at man skulde søge at paalægge Tyskland visse traktatmæssige Forpligtelser, naar det er en Kendsgerning, at dette Spørgsmaal blev rejst og drøftet under Rigsdagsdelegationens Ophold i Paris, hvor man netop undersøgte, hvad vi vilde og ikke vilde i denne Sag, og hvor vi netop ikke ønskede nogen som helst saadan Medvirkning fra nogen Side og ikke ønskede at rejse Krav overfor Modparten, fordi vi vidste, at den nødvendigvis maatte rejse Genkrav overfor os, og at Fredstraktaten i alle saadanne Spørgsmaal fulgte en ren paritetisk Behandling.

Det ærede Medlem kom derefter til Krisen herhjemme. Hos Kongen forefaldt der jo ikke meget. Det var saare uskyldigt, hvad der foregik der, og ingen skulde ane eller tænke sig Muligheden af, at der af en saa idyllisk Samtale skulde opstaa saa frygtelige Tilstande her i Landet. Det ærede Medlem havde ladet affatte en uskyldig Erklæring om, at nu skulde man have Valg straks. Man havde noget Nys om, at det konservative Folkeparti tænkte paa det samme, men vidste ikke noget særligt derom og slet ikke noget om de andre Erklæringer. Det er derfor endnu en Gaade, hvorledes disse 4 Erklæringer kunde fremkomme aldeles nøjagtigt og parallelt, hvorledes de kunde komme ud i det samme Nummer af Ritzaus Bureaus Meddelelser. Det er ikke saaledes, at den ene Erklæring var kendt, og at de andre derefter har skyndt sig af Sted for at komme med. Men de kom paa samme Tid. Maaske kan vi fra det ærede 15de Medlem for Hovedstaden, der repræsenterer Erhvervs-partiet, (Laurits Jensen) faa Oplysning

om, hvorledes hele denne samtidige Udsendelse af Erklæringerne om Valg er fremkommet. Det kan vel ikke tænkes, at det ærede Medlem har udsendt sin Erklæring i Forbindelse med det konservative Folkeparti eller paa Opfordring derfra, for dem har han jo ingen Forbindelse med. Maaske vil det ærede Medlem nævne, hvorledes Sammenhængen er. Det ærede Medlem fra Ringkøbing, som kendte saa lidt til Sagen, kendte dog saa meget til dem, at han konfererede med det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck), om han ikke kunde bevæges til at underskrive paa det konservative Opraab. Og det er jo offentligt bekendt, at det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt sagde, at under Forudsætning af, at det ærede Medlem vilde erklære nogle Ting, bl. a. vedrørende Internationaliseringen af Flensborg, og navnlig erklære, at han under ingen Omstændigheder, hvis han fik Indfyldelse derpaa, vilde tage Flensborg med Vold, saa kunde han maaske gaa med. Det ærede Medlem fra Ringkøbing svarede, efter hvad der er berettet, at han ikke skrev under paa noget som helst. Derefter udtalte det ærede Medlem fra Aalborg, at saa skrev han slet ikke under paa denne Erklæring. Det er derfor ogsaa urigtigt, naar det paa forskellig Maade er fremstillet, som om Forlangendet om en ny Valglov var fremkommet fra et Flertal her i Tinget. Det var det altsaa vitterlig ikke.

Men den meget uskyldige Samtale, som altsaa gik forud for Krisen, og som altsaa til fulde viser, at det ærede Medlem fra Ringkøbing og det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) ingen som helst Andel har i det skete, er ejendommelig, naar den sammenholdes med Statsminister Liebes Udtalelser om, at han først tiltraadte efter, at Krisen var udbrudt. Han stiller den 29. som en Dag, hvor der endnu ikke har meldt sig nogen, som har politisk Ansvar for, hvad der foregik. Vi fra vor Side maatte nødvendigvis tro, at det var Oppositionen paa Rigsdagen, som ønskede at fremkalde Valg efter engelsk Mønster, og derfor vilde tage Ansvaret derfor. Derfor tror jeg ikke, at det ærede Medlem har Ret i, at Statsministeren til Kongen burde have sagt, at nu skulde Valget finde Sted, eller nu skulde han gaa af, og at dette vilde være det smukkeste eller rigtigste. Det havde naturligvis været nyttigt for det ærede Medlem fra Ringkøbing, for saa vilde han have faaet Valg paa en Valglov, som vilde have sikret ham — forudsat, at Valgstemningen er